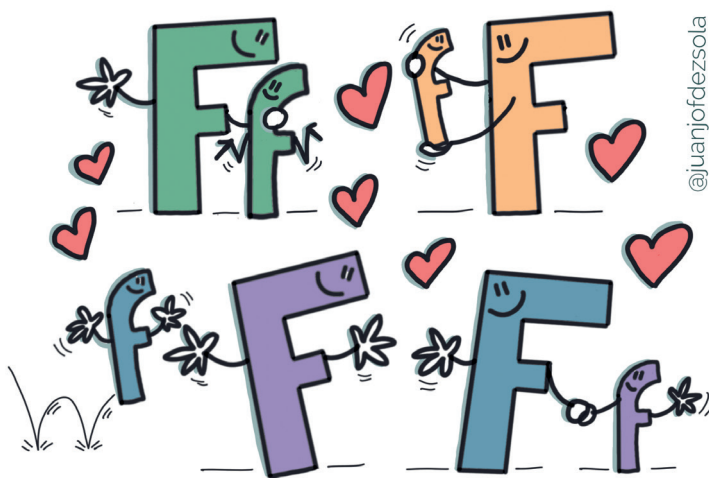

La importància del diàleg

Ets conscient que cada dia, amb l'ajuda de Déu, has de treballar per la parella i per la família

**VICTORIA GARCÍA
I AGUSTÍN LABRADOR**
Responsables de difusió
de Catalunya-Menorca dels Equips
de la Mare de Déu

L'altre dia vaig rebre una trucada d'una amiga que viu en una altra ciutat, i després de posar-nos al dia de mil coses, els fills, la feina, la família..., vaig notar-li la veu trista i li vaig preguntar: «Va tot bé?» I aleshores va començar a explicar que se sentia allunyada del seu marit, que discutien per ximpleries, que estava amoïnada per la relació. I després d'escoltar-la explicar com es veia, li vaig comentar que potser seria bona idea que convidés el seu marit a un sopar tranquil, que li parlés des del cor, que recordessin tots aquells detalls que els van fer enamorar-se, totes aquelles qualitats que feien que l'altre fos tan especial, i que simplement parlessin de les coses agradables i des d'aquest punt de trobada, després, ja podrien comentar els petits detalls que els portaven a les discussions.

Ella es va sorprendre per aquest consell d'anar al diàleg des de l'interior, cercant com a punt de partida els aspectes bons de l'altre i no començant per discutir i retreure el que no suportes de la teva parella. Em va dir que li semblava una gran idea i que la posaria en pràctica.

Us he de confessar que això no és idea meva, sinó fruit del que hem viscut durant tants anys al nostre

equip i al Moviment dels Equips de la Mare de Déu. Es tracta del nostre famós deure d'asseure's, que és aquell diàleg en presència de Déu, que totes les parelles haurien de mantenir almenys un cop al mes, per parlar del nosaltres, per parlar del que t'enamora de l'altre, per parlar dels projectes en comú i per parlar també, des de l'amor, d'aquells detalls que de vegades no ens agraden tant. I quan es comencen aquestes converses des de l'amor, les frases no són dards enverinats llançats per fer mal, sinó que són crides a l'altre per fer millor la vostra vida en comú.

T'adones que ets afortunat de poder viure la fe en un grup, tot i que pel fet de pertànyer a un moviment de matrimonis no tinguis res assegurat, i ets conscient que cada dia, amb l'ajuda de Déu, has de treballar per la parella i per la família, i posar l'amor i el diàleg al centre de la vostra vida.

Us animem a tots els qui no pertanyeu a cap grup que busqueu aquell en què pugueu encaixar-hi millor, perquè és difícil viure la fe en solitari, els primers apòstols ja vivien en petites comunitats, i nosaltres hauríem de buscar-les també avui.